

" —
Folksminnes taveln "

Jordbrukets skötsel för och nu utar
stora skryaktigheter. Det är beaktans-
värt att Skanska sagbl. utgjorde till
folksminnes taveln ty vid en sådan
studias helt färdigt en god resultat
att att efter världens bevara våra
fadens minne. För och salans
skulle ber jag att på meddela
följande:

Sådes skörden på böjades gärna
ganska tidigt. De vore rädder för
övermognad, bläst och hagel. Skör-
dets var sådant att skörden betydligt
senare än vad det nu är. Das-
bonden gick oftast ut i åkern
o. svängde runt med sin mössa
i sådeskenen och som karvar då
fällor i mossan var det tid att
böja skörden. Mjningen utfer-
des på med till. Skörden samlades
samma till "neger" och som sedan
5 sid. var "kual" kunde en "bingare" kunna

med två "negare". Det bandts med
 fjunt under sommarens topp i ord-
 ning ställda halmbänd kätst av
 härbälur. På de större gårdarna
 bandts med vad de kallade en
 "jet" det var "hul-tri" stå ur den
 avhuggna säden! Fruntimran drog
 sedan ihop "negerna" och kallarerna
 satte upp två stycken kravor i en
 hov, det v. s. Hugo par "negor". Hem-
 fors tingen av lasset skulle absolut
 göras i krav och det var väl anted-
 ningen till varför de skulle bindas
 med ~~löss~~ "lassme", en stång
 som låg på längs i lasset och var
 bunden i ragnsvottnen framme
 o. bak med starka rep. Tröskningen
 utfördes med plejel varvid säden
 jämnades ut över loggolvet med
 en riva till ett "lägg". Två man
 kunde henna med exempelvis tio
 kravor råg per dag. Första karpningen
 utfördes med en "skuffa" som kas-
 tades runt i en låge, varvid säden
 föll längs bord och aquarna när-
 mast barlen.

Den odling som helt upphört i

vår socker är linodlingen. Linet
eller som de gamle kalla det "lön"
pressades upp med rötterna och
sedan fräst tröskats ut lades det
i blöt i en mangelgrav några
dagar för att ^{för torrkning} stärfte bredas ut
i "ollan" då varanold benäm-
ningen på en två årig vall. Efter
detta knippades linet i en "hand" d. v. s.
i små knippen och togs in i en "tastus"
torkbod. denna var gemensam för ~~ett~~
sju skyften bönder. Vid lämplig tid-
punkt börjades på "brödgillet" en
stor tilldragelse bland bönderna. All
kunde ju inte "bröda" sitt lin på en
gång därför var ordningen sådan
att den som "bröd" först ena året
skulle "bröda" sist andra året. Nu
detta "gille" åstadkomns spärva linet
nästa procedur var "skattningen"
som också kallades "skattegille", då
de olika kvalitetserna på lin fram-
bringades sålles var "skattefall"
samt ^(gräst) och användes till bejvor
"stare" kallades en annan s. Vadre
kvalité och som användes till laka
"lockar" var det alla bästa och

dessa kunde ytterligare förbättras
 genom att som de kallade "~~hög~~"
 "hög". (Num. Jag är inte själv
 insatt i tiodlingen o. beredning
 utan är detta uppgifter som jag
 erhållit genom en äldre man (87 år)
 i socknen. -

Någon raffruktodling fanns icke
 i socknen vid denna tid förutom
 potatisodlingen, om vilken det dock
 ingenting är att erinra ~~om~~. Där-
 emot ansågs gödselkörning för
 något särskilt bra. Den skulle
 utföras gemensamt först hos den
 ene bonden o. sedan efter hand
 hos de andre. Det var ingen nytta
 med att börja först ty denna göd-
 sel gick till och tånget utspredd
 o. utsatt för sol o. urlakning.
 Lista lasset som äkte ut ur gödsel-
 staden var tyvärrigen betydelse-
 fullt. En häpp häst gick för
 den var starkt sarrades fast i
 hjulet på så sätt att den snall
 om ~~o~~ rånades i ekarna. Häs-
 tarna blevo ystra o. sadde i väg
 under det att det hurrades kväre

i "kurran". Det var att töra kät-
tingen" med sista lasset. Vad
meningen var med detta förstår
jag inte, men denna gemensamma
gödselkörning kallades "mjögill"
o. troligen ^{var det} i glädjen o. i tanken på
förtäringen som ~~astadkom~~ dessa
glädjeutbrändastskens

I äldre tider var det en viss skrock-
fullhet i samband med hösten och
jordens beredning för sädd om något
kom emellan antingen av ondo
eller godo. Jag har sökt finna ut
något i den vägen här i byn men
resultat löst, d. v. s. icke helt för en
gammal man som hade upprettat
att vi, då som nu måste förlita
oss på vår Herre.

Ymneströ i November 1932
Foster Ringgard
Vickström
pastor. Lundström.